



EDITORIAL

SĂ FACEM BINELE ÎN MOD FIRESC!

Binele ființial, ceea ce numim bine, nu sub aspectul de categorie morală sau estetic-filosofică, ar trebui măsurat prin bătăile inimii ce plâng pentru fiecare rău, practicat în mod firesc și care ne sărăcește umanul.

Să învățăm să plângem pentru fiecare „strigăt mut” al unui copil care nu a fost lăsat să spună cuvântul **mamă**, în mod paradoxal, tocmai de mama sa, pentru fiecare lacrimă a unui sărac și a unui orfan, deprinși cu privirea

umilă și goală, cu mizeria și cu deznădejdea, cu grija mult prea obositoare a zilei de mâine, pentru fiecare lacrimă a unui bătrân sau a unui bolnav incurabil, condamnat la singurătatea delirantă a zilelor din urmă.

Să învățăm să plângem pentru fiecare păcat pe care-l facem conștient, pentru fiecare încercare de a părea altceva/altcineva decât ceea ce/cine suntem, pentru fiecare dorință de a-l poziționa în plan secund pe semenul nostru, de a-l nimici zilnic prin ceea ce gândim, spunem și facem.

Să căutăm, deci, firescul, nu în ceea ce dezumanizează, ci în ceea ce înfrumusețează și împlinește ființa.

O imagine surprinsă de Dostoievski, în romanul **Frații Karamazov**, poate fi sugestivă în sensul împlinirii binelui pe calea solidarității și a dragostei umane. Este episodul pe care autorul îl numește „visul cu copchilașul”. Parafrazând visul lui Dimitri Feodorovici Karamazov, prezintă o secvență a suferinței umane, absurdă și nejustificată, provocată de un incendiu, care-l pune pe erou în ipostaza întrebătorului de tip existențialist: „De ce stau în mijlocul drumului mamele astea năpăstuite de foc? De ce au rămas săraci, lipiți pământului bieții oameni? De ce e copilul flămând? De ce nu se îmbrățișează cu toții? De ce au chipurile negre de mizerie? De ce nu-i dau de mâncare bietului copchilaș?”

Dostoievski analizează aici două situații într-o manieră paralelă:

1. situația fără ieșire, rezultată în urma unui incendiu, care nu stă în voința și puterea omenească din noi;
2. posibilitatea omului de a transfera răul în planul binelui prin dragoste, prin ceea ce ține de ființa și condiția lui și care îi este la îndemână (îmbrățișarea colectivă, hrânirea copilului flămând).

Învățăm de aici că, în fața suferinței, dragostea și solidaritatea interumană înving, de unde derivă și concluzia dostoievskiană: „minte sceptică a omului a început să nu-și mai dea seama că adevărata cheazăsie a vieții nu poate fi dobândită numai prin stăruințele sale, oricât s-ar osteni de unul singur, că pentru aceasta e nevoie ca toți oamenii să se străduiască împreună, cu puteri unite.”

Aceste „puteri unite” ne aduc împreună, fac din noi biserica lucrătoare a lui Dumnezeu, fii ai luminii și biruitori asupra răului.

Să nu uităm cuvintele psalmistului: „Însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale, Doamne.” (Ps. 4, 6) și să înțelegem că suntem cu toții chemați, prin lucrarea binelui, la asemănarea cu Dumnezeu prin har.

Monica Sirbu

CVPRINS:

- Cuvânt la Duminica a III-a din Post pag. 2
- Cuvânt la Duminica a IV-a din Post pag. 3
- Iubirea de mamă pag. 4
- Dragostea este binevoitoare pag. 5
- Cum să-L iubești pe Dumnezeu pag. 5
- Cuvânt la Duminica a V-a din Post pag. 6
- Pagina copiilor pag. 7
- Existența răului în lume pag. 8
- Hoinar pag. 9
- Doamne, fă-i pe îngeri... pag. 9
- Cina cea de Taină pag. 9
- Bunavestire pag. 10
- Cuvânt la Duminica a VI-a din Post pag. 11
- Grupul Parohial de Tineret pag. 12
- Rugăciune pentru un binefăcător pag. 12
- Cuvânt din Pateric pag. 12
- Pocăință pag. 12
- Să ne iubim copiii pag. 12



Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

„Un frate a întrebat pe bătrânul, zicând: m-a ajuns o poruncă și, unde este poruncă, este război. Deci voiesc să merg pentru poruncă, dar mă tem de război. Și-i azis lui bătrânul: de ar fi fost Agathon, făcea porunca și biruia războiul”. (**Patericul** – Avva Agathon)

DUMINICA A III-A DIN POST (A SFINTEI CRUCI) = 7 MARTIE = Sf. Ev. MARCU 8, 34-38; 9, 1

„Zis-a Domnul: cel care voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și mântuiască sufletul său îl va pierde; dar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui. Și ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul său? Sau ce ar putea să dea omul în schimb, pentru sufletul său? Iar cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni în slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Apoi a zis către ei: adevărat vă spun vouă că sunt unii, din cei care stau aici, care nu vor gusta moarte, până când nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind cu putere.”

Semnificația Crucii

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Marcu 8, 34)

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns aproape la jumătatea căii postului, unde aflăm două ajutoare



puternice în ostenele noastre, unul este Prea Sfânta Cruce, lemn de viață dătător, bucuria lumii, puterea credincioșilor de nebiruit, al doilea este glasul Evangheliei de azi, care ne îndeamnă să ne ridicăm crucea și să mergem după Hristos.

Spunem fiecare din noi că ne-am născut cu aceste credințe, că ne-am pomenit zicând: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.” Am învățat de la părinți și de la familie să facem semnul Sfintei Cruci, ca pe cea dintâi mărturisire de credință.

Cuvântul Evangheliei are însă nevoie de tâlcuire pentru a înțelege mai bine cum trebuie să ne purtăm crucea. Sfântul Maxim Mărturisitorul ne spune că pe Cruce s-au întâlnit cea mai josnică faptă a păcatului omenesc cu cea mai de seamă faptă a iubirii dumnezeiești.

Pentru luarea Crucii, Domnul nu silește pe nimeni, nu poruncește, lăsând fiecăruia slobodă stăpânirea de sine pentru a fi următorul ucenic al Său.

Crucea înseamnă pentru noi luptă necontenită cu păcatul, cu răul, sub toate formele lui de manifestare. Ea

înseamnă și înfrânare de la pornirile rele, rezistență împotriva încercărilor diavolului de a ne abate de la calea credinței, nădejzii, iubirii pe căile rătăcirii și ale răului.

Crucea mai înseamnă stăpânire de sine, răbdare, înțelepciune, cumpătare în toate. Ea devine pentru noi „armă împotriva diavolului”, așa cum mărturisim într-o cântare la Taina Sfântului Maslu.

De Jertfa Golgotei depinde mântuirea noastră, sporirea vieții noastre spirituale „pentru a ne face tot mai asemenea Lui”, cum spunea marele teolog Dumitru Stăniloae. Îndemnul Evangheliei ne pune să răstignim orice patimă, să ne dezbrăcăm de „omul cel vechi” și să ne îmbrăcăm în „omul cel nou, cel zidit după Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului” (Ef. 4, 22-24).

Deci nu-i este de ajuns omului să fie cinstitor de Cruce, ci să se facă și purtător de Cruce, atunci când la Crucea Domnului aducem crucea omului, atunci când pentru noi devine puterea lui Dumnezeu.

Cu puterea Crucii Tale, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi, ajută-ne să fim cinstitori ai Crucii Tale, purtând și noi crucea cea rânduită pentru viața noastră, pentru mântuirea noastră.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Elena-Ionela Neagoe
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

Lavinia Blîndu
Alexandru-Marin Ciciu
Magdalena Szabo
Ana Achilina Pănoiu

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.



DUMINICA A IV-A DIN POST (A SFÂNTULUI IOAN SCĂRARULUI) = 14 MARTIE = SF. CV. MARCV 9, 17-32 (VINDECAREA FIULUI LYNATIC); A SFÂNTULUI SF. CV. MATEI 4, 23, 5, 1-12 (PREDICA DE PE MUNTII FERICIRILE)

„În vremea aceea a venit un om la Iisus și, îngenunchind înaintea Lui, I-a zis: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și întepește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine. Și I-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând. Și I-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie. Și de multe ori I-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede. Și, îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele. Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: leși din el și să nu mai intri în el! Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit. Dar Iisus, apucându-l de mână, I-a ridicat și el s-a sculat în picioare. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, deoparte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim? El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe cineva. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia. Ei, însă, nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.”

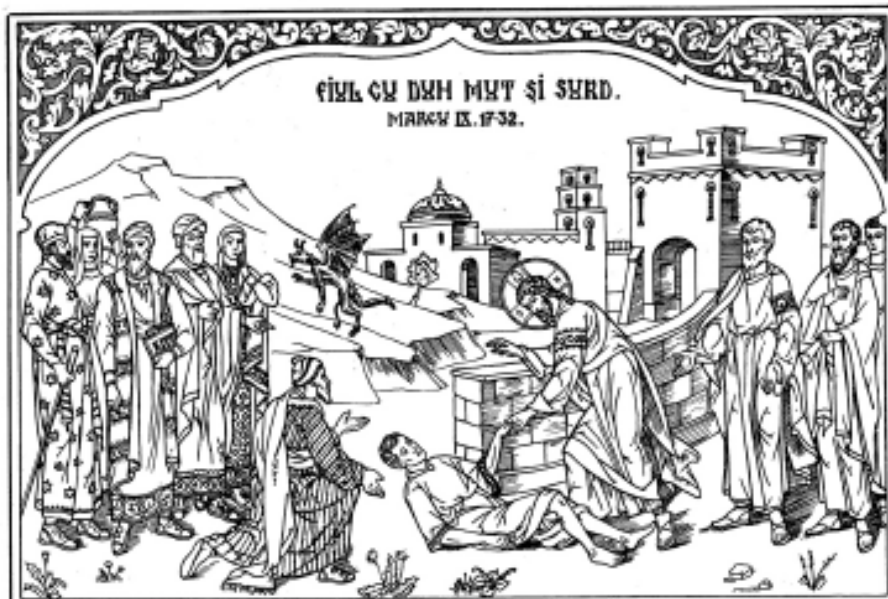
„Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan. Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte și, așezându-se, ucenicii Lui au venit la El. Și deschizându-și gura, îi învăța zicând: Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor. Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul. Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui. Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema. Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor. Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.”

Scara Paradisului

Duminica a patra este închinată pomenirii Sfântului Ioan, autorul Scării. Sfântul Ioan Scărarul sau Climacus s-a născut în jurul anului 570 și a trecut la cele veșnice în anul 649. Intră în viața monahală la vârsta de 16 ani. Este primit la Mănăstirea Sinai, unde este luat ca ucenic de starețul Martirie. După moartea părintelui său duhovnicesc, Ioan Scărarul se retrage într-o peșteră de la poalele muntelui Sinai, unde petrece timp de 40 de ani în rugăciune, post și meditație. În anul 639 este chemat la mănăstire pentru a fi numit stareț. Primește să devină stareț pentru puțin timp. Lasă această slujire episcopului Gheorghe, fratele său, și se retrage în vechea sa peșteră, unde petrece în rugăciune până la sfârșitul vieții sale.

Sfântul Ioan Scărarul mai este cunoscut sub numele de Ioan Sinaitul, datorită faptului că a fost egumen la Mănăstirea Sinai. Însă, pentru erudiția și cultura sa, este numit și Ioan Scolasticul. Numele de „Scărarul” sau Climacus vine de la principala sa operă, intitulată **Scara Paradisului**. Împărțită în 30 de capitole, simbolizează scara visată de patriarhul Iacov, care era „sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiău și se pogorau pe ea. Apoi S-a arătat Domnul în capul scării.” (Facere 28, 12-13). Ea amintește totodată cei 30 de ani ai

vieții neștiute a Domnului și Mântuitorului nostru. Asemenea scării lui Iacov, ea se sprijină cu un capăt pe pământ, ca să putem ajunge și noi la ea, iar cu celălalt pe cer, arătând chemarea noastră, unde șade Domnul la care ne duce Scara virtuților creștine. În primele capitole sunt îndemnuri pentru pocăință, ascultare, desprinderea de legăturile lumii; se analizează apoi păcatele trupului (lăcomia, desfrânarea,



iubirea de argint), concomitent cu virtuțile prin care se pot birui (înfrânare, post, rugăciune). Urmează analiza păcatelor sufletești: mândria, slava deșartă, invidia, cu virtuțile contrare lor. În ultima parte, în ultimele cinci trepte, omul, eliberat de patimi, atinge o stare de pace lăuntrică,

de liniște, poate cunoaște rugăciunea curată, neîntreruptă, poate avea parte de lumina dumnezeiască. Iubirea lui Dumnezeu culminează acest urcuș. Prin iubire, Scara se reazemă pe înălțimile cerului unde este Dumnezeu. Sfântul Ioan Scărarul scrie lucrarea „*Scara Paradisului*”, la îndemnul prietenului său Ioan, egumen al mănăstirii Raithu.

Sfântul Post a fost rânduit nu numai pentru curățirea noastră, ci și pentru întărirea noastră în bine, nu doar pentru a pune început bun, ci și pentru a înainta mai departe pe calea spre desăvârșire. Aceasta pentru ca nu cumva careva, după ce s-a ostenit puțin în săvârșirea binelui sau a dus o vreme viață creștinească, să creadă că a făcut deja totul sau că a ajuns departe în calea spre desăvârșire. De la Sfântul Ioan Scărarul, amintindu-ne de el, să ne zugrăvim în minte sfânta lui Scară și, măsurând cu ea ostenele noastre, să putem vedea limpede cât din cale am străbătut și cât ne-a mai rămas.

Din viața și lucrarea Sfântului reies trei trepte de căpetenie: părăsirea lumii și a nădejdiilor ei; ostenele ascultării, după voia îndrumătorului; după aceea, liniștirea (isihia), care l-a făcut vrednic de harismele dumnezeiești. Să nu gândească cineva: Acesta a fost călugăr-pustnic, dar noi suntem mireni, trăim în societate, între oameni: cum putem adapta acestea la noi? Desigur, noi nu putem străbate cele trei trepte cum au fost străbătute de Sf. Ioan, dar le putem străbate așa cum pot fi ele străbătute în lume, trăind între oameni: în altă formă, dar cu aceeași putere. Ceea ce este la Sf. Ioan părăsirea lumii și retragerea în mănăstirea Sinaiului, aceea este la noi părăsirea vieții păcătoase și pătimășe și întoarcerea minții și a inimii spre

a împlini voia lui Dumnezeu. Cel ce părăsește păcatul și ia hotărârea de a trăi în sfințenie, acela face același lucru ca cel ce părăsește lumea și intră în mănăstire.

Pe cea de-a doua treaptă, Sf. Ioan a purtat osteneala ascultării sub povățuirea unui îndrumător. În felul de viață pe care îl ducem noi, în ce constă această ascultare? În împlinirea poruncilor care arată felul de viață al fiecăruia dintre noi: ca familist, ca membru al societății și ca fiu al Bisericii. Fă ceea ce îți spun poruncile și vei fi un bun ascultător. Ești părinte? Împlinește poruncile pentru părinți. Ești fiu? Împlinește poruncile pentru fii. Ești judecător? Împlinește poruncile privitoare la dreapta judecată. Împlinește tot ce poruncește Sfânta Biserică. Toate acestea alcătuiesc ascultarea mântuitoare. Cine sunt îndrumătorii noștri? Păstorii Bisericii. Mergi, întreabă și ia învățătură de fiecare dată, și fă după povața lor. Ei nu vor grăi voia lor, ci poruncile Evangheliei și rânduielile Sfintei Biserici.

În fine, cum să-i urmărim în liniștire? Ce este liniștirea? Privită din afară, este îndepărtarea de toți și petrecerea în singurătate; iar lăuntric - este îndepărtarea oricărei împrăștieri a gândului și adunarea de sine înăuntrul inimii pentru a petrece acolo înaintea Atotvăzătorului Dumnezeu. Cei care reușesc aceasta, fie că se roagă în Biserică, fie acasă, fie în vremea citirii evlavioase, se cufundă într-o asemenea liniștire că nu bagă de seamă cum trece timpul și, în ciuda ostenelelor exterioare, n-ar vrea să înceteze, ar vrea să rămână pentru totdeauna în aceea fericită stare, spune Sfântul Teofan Zăvorâtul.

Preot Gheorghe Ionașcu

IUBIREA DE MAMĂ

Într-o zi un înger coborî din cer, fiind însărcinat să aducă de pe pământ lucrul cel mai frumos pe care-l va putea găsi. După lungi și anevoioase zboruri, dădu, în sfârșit, peste o grădină de trandafiri.

Mulțumit peste măsură, făcu un buchet de trandafiri și luă zborul înapoi spre bolta cerească. Dar, când începu să se înalțe, văzu un surâs de copil.

Uluit, se întoarse și culese surâsul.

Și lângă surâs văzu iubirea mamei. Există, oare, ceva mai frumos decât iubirea mamei? Îngerul luă deci cu sine trandafirii, surâsul copilului și iubirea mamei.

Și când ajunse la poarta cerului, iată că trandafirii se ofiliseră, surâsul copilului se șterse, dar iubirea de mamă era tot atât de curată și frumoasă.

Și el aduse la picioarele Stăpânului mult iubit această minune a vieții pământești.

*

* *

O femeie are sau nu preț, dacă a crescut sau nu copii, dacă a fost sau nu mamă. E destul să ne gândim că toate generațiile de oameni cresc pe brațele mamei, se hrănesc din sânul ei și primesc din sufletul ei îndrumările bune sau rele pentru viață. Nimeni nu iese la treburile obștești decât prin familie, iar inima familiei este mama. Acolo unde mama lipsește, ea nu poate fi înlocuită cu nimic. Căci, dacă e adevărat că războaiele cele mari au fost duse de bărbați, că bisericile cele mărețe au fost zidite de ei, că descoperirile cele mari și tot ce se vede în lume au fost făcute prin silințele și priceperea bărbaților,

apoi trebuie să nu uităm că toate acestea le datorăm tot mamelor, deoarece toți acești bărbați au fost purtați, născuți și crescuți de mamele lor.

Astfel de mame bune au fost: binecredincioasa Nona – mama Sf. Grigore Teologul; Sfânta Emilia – mama Sf. Vasile cel Mare și a Sf. Grigore de Nisa; Antuza – mama Sf. Ioan Gură de Aur; Monica – mama fericitului Augustin... și alte mame din vechime, care vor rămâne pentru totdeauna pilde vii pentru toate mamele creștine. Ele și-au dat toată silința și n-au cruțat nimic pentru a da copiilor cea mai bună educație creștinească, dorind ca ei să fie, în primul rând, întăriți pe calea binelui și a adevărului arătat de Sfânta Evanghelie...

Ca să-și ajungă acest scop, ele n-au cruțat nici sănătatea, nici liniștea, nici averea și chiar nici fericirea lor pământească.

Multe minuni sunt în univers, dar capodopera creațiunii e tot inima unei mame... Pentru mame nu există spațiu: o adevărată mamă presimte și-și vede copilul de la un pol al pământului la altul.

De aceea, o familie fără copii este asemenea unei grădini fără flori și fără legume.

Familia fără copii este asemenea unei păsări fără cântec, asemenea unui clopot fără limbă.

Familia fără copii este asemenea unui pom fără de roade, iar familia care-și respinge copiii este asemenea smochinului neroditor, sortit tăierii, sau a aceluși smochin în care Domnul Hristos ne aflând roade, l-a pus sub blestem și s-a uscat...¹

(1 Din *Rugăciuni și poezii pentru copii*, Editura Lumină din lumină, București, 2001.)

DRAGOSTEA ESTE BINEVOITARE!

În viața zilnică te întâlnești cu mulți oameni care, dacă nu-s porniți direct să-ți facă rău, n-au disponibilitatea să-ți facă bine. Sufletul lor este lipsit de dragoste. Când iubești cu adevărat, dorești tot binele din lume nu numai ființei apropiate, ci tuturor oamenilor. Dorești să faci bine, să împrăștii bucurie, să faci surprize plăcute. Un om binevoitor le este de folos altora, dar își este folositor și sieși. Sfântul Pavel le spunea clericilor din Efes: „Toate vi le-am arătat, căci ostenindu-vă astfel, trebuie să-i ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Iisus, căci El a zis: Mai fericit este a da decât a lua.” (Fapte 20, 35)

Un om cu inima curată, ne spune Sfântul Isaac Sirul, își revarsă dragostea sa binevoitoare peste toți și peste toate. Inima lui arde „pentru toată zidirea, pentru oameni, pentru păsări, pentru dobitoace, pentru draci și pentru toată făptura. În acest caz, gândul la acestea și vederea lor fac să curgă din ochi șiroaie de lacrimi. Din mila multă și apăsătoare ce stăpânește inima și din stăruință, inima se micșorează și nu poate răbda sau auzi, sau vedea vreo vătămare, sau vreo întristare cât de mică, ivită în vreo zidire.”²

Iar Sfântul Siluan Athonitul, tot în acest sens, spune că „Duhul lui Dumnezeu învață sufletul să iubească tot ce-i viu până într-acolo, încât nu mai vrea să facă un rău nici măcar unei frunze verzi dintr-un pom și n-ar mai vrea să strivească nicio singură floare a câmpului.”³

Un creștin care are dragostea dumnezeiască în el este dispus în orice moment la acte de o gingăsie mișcătoare. Ni se spune în *PATERIC* că un bătrân duhovnic era bolnav. Cineva i-a adus un strugure. Bătrânul l-a dăruit primului frate ce a venit să-l vadă. Fratele, ieșind în curte cu strugurele în mână, a întâlnit un alt călugăr și i l-a dăruit aceluia. Gestul de dragoste s-a continuat până când strugurele a făcut ocolul întregii mănăstiri.

Ultimul dintre frați primind strugurele, neștiind de unde vine, s-a dus să i-l dăruiească bătrânului. Bătrânul, profund mișcat, a tras concluzia că în ucenicii săi dragostea este prezentă și binevoitoare.

„Fără dragoste, spune Toma de Kempis, nicio faptă nu folosește nimic, pe când ceea ce se face din dragoste, oricât de puțin și neînsemnat ar fi, se umple peste tot de roade. Dumnezeu judecă gândul cu care ai lucrat, mai mult decât fapta ce ai săvârșit.”⁴ Dragostea adevărată presupune dorința copleșitoare de a face bine.

Ne spune povestea că un băiețel, bine educat din punct de vedere religios, avea dorința arzătoare să-L întâlnească pe Dumnezeu. Își închipuia că drumul până la El trebuie să fie lung. De aceea, și-a pus în gatuța cu care mergea la grădiniță un pachet de biscuiți și o sticlucă cu suc. A plecat la drum și, ajungând într-un parc, s-a așezat pe o bancă. Pe bancă mai stătea o bătrânică ce se uita la porumbei. Băiețelul și-a deschis gatuța și era gata să soarbă o înghițitură de suc. În momentul acela, însă, privind-o pe bătrânică își dădu seama că e flămândă și însetată. I-a oferit un biscuit. Bătrâna l-a acceptat cu bucurie și i-a zâmbit. Zâmbetul bătrânei era atât de frumos încât băiețelul a dorit să-l mai vadă o dată și i-a dat și sticlucă cu suc. Bătrânică i-a zâmbit și mai frumos. Zâmbetul acesta băiețelul nu-l mai văzuse niciodată. Era încântat! Au stat acolo toată după-amiaza, mâncând și

zâmbind. Încet, încet a venit seara. Amândoi trebuiau să se întoarcă acasă. După ce făcu câțiva pași, băiețelul se întoarse și o îmbrățișă pe bătrânică. Ea, la rândul ei, îi dădu cel mai frumos zâmbet și s-au despărțit. Când băiețelul a deschis ușa casei, mama a fost surprinsă de bucuria ce se citea pe fața copilului. Acesta i-a spus entuziasmat: „Mamă, astăzi am mâncat cu Dumnezeu! El are cel mai frumos zâmbet din lume.” Bătrânică, și ea, era așteptată cu îngrijorare de copiii ei, care au întrebat-o: „Mamă, ce ai făcut de ești atât de fericită? Am mâncat biscuiți în parc cu Dumnezeu.”⁵

Reiese limpede că dragostea este plină de bunătate. Ne este tot mai limpede afirmația Sfântului Ioan Teologul că „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4, 8).

1 Citat din *Imnul iubirii*, I Corinteni 13, 1-8; comentariu din Andrei, Arhiepiscopul Alba Iuliei – *Dragostea fascinantă și nemuritoare – pledoarie pentru altruism într-o lume egoistă* -, ed. Reîntregirea, Alba-Iulia, 2004.

2 *Cuvinte despre sfințele nevoițe*, LXXXI; Filocalia 10, București, 1981, p. 393.

3 *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Editura Deisis, Alba Iulia, 1994, p. 227.

4 Toma de Kempis – *Urmarea lui Hristos*, Timișoara, 1991, p. 32.

5 *Cele 12 culori ale dragostei*, Ed. Reîntregirea, p. 5.

CUM SĂ-L IUBEȘTI PE DUMNEZEU!

de Ana Achilina Pănoiu

Cum să-L iubești pe Dumnezeu,
Să ai în gând o mamă
Ce ține-n brațe pruncul său
Cu dragoste și teamă.

Cum să-L iubești pe Dumnezeu,
Să ai în gând o mamă
Ce noaptea la rând stă priveghind,
Cu dragoste și teamă.

Cum să-L iubești pe Dumnezeu,
Să ai în gând o mamă
Ce tremură ca frunza-n vânt,
De dragoste și teamă.

Ca să-L iubești pe Dumnezeu,
Să ai în gând o mamă,
Sacrificându-și trupul său,
Din dragoste și teamă.

Aceasta e iubirea ce Dumnezeu ne-o cere,
Ea ne aduce nouă o caldă mângâiere,
Căci Tatăl nostru e Dumnezeu cel sfânt,
Iar noi, copiii Lui, trăind pe-acest pământ.

DUMINICA A V-A DIN POST (A CUV. MARIA EGIPTEANCA)

= 21 MARTIE = Sf. Cv. Marcu 10, 32-45; Sf. Cv. Luca 7, 36-50

„Șierau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce avea să I se întâmple: Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte, și-L vor da în mâna păgânilor. Și-L vor batjocori, și-L vor scuipa, și-L vor biciui, și-L vor omori, dar după trei zile va învia. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac? Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu? Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu Mă botez vă veți boteza. Dar a ședea de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cărmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc. Dar, între voi, nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.”

„În vremea aceea, unul dintre farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Iisus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă. Și iată o femeie din oraș, care era păcătoasă, aflând că prânzește în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir și, stând înapoi lângă picioarele Lui și plângând, a început să-I ude cu lacrimi picioarele și cu părul capului ei să le ștergă; și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. Dar, văzând aceasta fariseul care-L chemase, și-a zis întru sine: omul acesta, dacă ar fi proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceasta care se atinge de El; ar ști că este păcătoasă. Atunci Iisus, răspunzând, a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, a zis el. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci; dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, spune-Mi: care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Iar Iisus i-a răspuns: drept ai judecat. Apoi, întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă de spălat pe picioare nu Mi-ai dat; ea, însă, Mi-a udat picioarele cu lacrimi și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea, însă, de când am intra, n-a conținut să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea, însă, cu mir Mi-a uns picioarele. Pentru aceea, îți spun: iertate îți sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis către ea: iertate îți sunt păcatele! Atunci au început cei care ședeau cu Dânsul la masă să se întrebe în gândul lor: cine este Acesta care iartă și păcatele? Dar Iisus a zis către femeie: credința ta te-a mântuit, mergi în pace.“

Smerenia șterge orice păcat

„Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minuni.” (din cântările praznicului de azi)

În trei din duminicile Postului Mare, Biserica prăznuiește, pentru faptele lor și viața sfântă, sfinții bineplăcuți lui Dumnezeu. După Sfinții Grigorie Palama și Ioan Scărarul, în duminica a V-a facem pomenirea Cuvioasei Maria Egipteanca, care, prin pocăință, a îmbrăcat haina sfințeniei.

Viața Sfintei a fost fixată în scris după o tradiție plină de pietate de Sfântul Sofronie, Patriarh al Ierusalimului.

A trăit în secolele al IV-lea și al V-lea (+ 431), în perioada în care au slujit cuvioșii părinți, plini de duhul evlaviei și al smereniei, marii dascăli și îndrumători ai credinței. Născută într-un sat din Egipt, părăsește familia de mică, atrasă de faima, luxul și de bogăția Alexandriei, o mare metropolă a vremii.

Puterea răului și a ispitelor trecătoare ale vieții au pus stăpânire pe ea și i-au condus pașii pe calea pierzaniei, ajungând o ființă decăzută.

Suferința morală, însă, s-a sfârșit în chip neașteptat. Plecând și ajungând la Ierusalim, a intrat în Biserica „Înălțarea Sfintei Crucii” în ziua praznicului acesteia. Aici, la chemarea lui Hristos, i se descoperă o lume nouă, a frumuseții adânci și netrecătoare a învățaturii Mântuitorului.

Aici înțelege diferența dintre lumea în care trăise și aceea în mijlocul căreia se afla acum.

Asemenea fiului risipitor sau lui Zaheu vameșul, ilustrată de conștiință, începe o viață nouă, de pocăință, de rugăciune și sfințenie. Avea 30 de ani când a plecat în pustiu Iordanului. Aici a trăit 47 de ani, în cea mai aspră viață de post, rugăciune și lacrimi de pocăință.

În pustiu Iordanului era o mănăstire închinată Sfântului Proroc Ioan Botezătorul. De aici, călugării plecau în Duminica I din Post în pustiu și se întorceau în Duminica Floriilor. Între cei ce părăseau mănăstirea era și un bătrân, Zosima. În pustiu a întâlnit pe Maria Egipteanca, înaintată în vârstă, care i-a istorisit viața, s-a spovedit și i-a cerut Sfânta Împărtășanie. Bătrânul s-a îngrozit de cele auzite, dar i-a mulțumit lui Dumnezeu că l-a învrednicit să cunoască o ființă care a plâns toată viața pentru păcatele ei.

Peste un an, bătrânul a venit din nou să aducă Sfânta Împărtășanie, dar i-a găsit trupul mort, pe care l-a redat pământului.

Viața ei este aparte în istoria Bisericii noastre pentru pocăința și sfințenia ei.

Pocăința șterge orice păcat, omul se luminează, se sfințește, se ridică la Dumnezeu, iar Dumnezeu coboară în sufletul său.

Să ne întoarcem căindu-ne la Tatăl ceresc și să-i cerem smeriți iertare spre a ne putea împărtăși cu bucuria pe care ne-o va aduce Domnul prin Învierea Sa.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

PAGINA COPIILOR

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ!

0, RUGĂCIUNE

RUGĂCIUNEA COPILULUI ORFAN (ABANDONAT)

Nu am mamă, nu am tată,
Am inima-ndurerată.
În icoană doar zăresc
Maica Domnului ceresc.
Doamne, ia-mă-n grija Ta,
Sărman sunt, nu mă lăsa,
Mâna Maicii Preacurate
Drumul bun să mi-l arate.

Poate alți părinți m-or vrea
Și singur nu m-or lăsa.

SĂ NE JUCĂM ÎMPREUNĂ!

Răspunsuri din numărul trecut

1. Proverb românesc

„Câinele intră uneori în biserică,
dar nici câinele nu se sfințește, nici
biserica nu se spurcă!”

2. Ghicitoare

Parul are, oricum, un capăt în
pământ. Îl va avea și pe celălalt dacă
pui pe el o ... oală de lut, care-i făcută
din pământ!

3. Frații și surorile

Familia Popa are 7 copii: patru
băieți și trei fete.

CUVINTE CREȘTINE

Se dau trei consoane consecutive
din alfabet: L, M, N. Se dau și trei
vocale: A, I, U. Folosind doar aceste
litere formați cel puțin 5 cuvinte
creștin-ortodoxe. De exemplu:

- numele unui sfânt;
- „fenomen” de Paște;
- sentiment creștin;
- formulă folosită în rugăciuni și
slujbe;
- verbul dărnicii creștine.

CASA DOMNULUI

Într-o seară de iarnă, o tânără
familie stătea în jurul mesei. Tatăl era
trist și apăsător de griji, iar mama
plângea, ținându-și fața în palme.
Fetița lor cea mică, mirată de această
nouă situație, se apropie încet și
întrebă:

- Mamă, de ce plângi?

- Fata mea, sunt zile grele, nu mai
avem bani și pentru a putea trăi am
vândut și casa aceasta frumoasă.
Măine va trebui să ne mutăm într-o

casă mult mai mică. De aceea plâng,
fiindcă ne este greu să plecăm din
acest loc minunat, unde am trăit în
liniște atâția ani, și să ne mutăm într-o
casă sărăcăcioasă și ca vai de ea...

- Dar, mamă, nu locuiește
Dumnezeu și în casa aceea săracă
în care ne vom muta?

Mirați de credința copilei și de
adevărul spus de aceasta, părinții au
înțeles că, în viață, greutățile și
necazurile de orice fel încolțesc
sufletul omului, dar credința și
speranța nu trebuie niciodată uitate,
fiindcă doar cu ele în suflet drumul
spinol al vieții e străbătut mai ușor.

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

Angela – în greacă și latină: înger,
mesager al Domnului, nume ce ne
amintește că omul bun și curat la suflet
este asemenea unui înger printre
oameni, un exemplu de bună-credință
și bună purtare, o pildă vie. Un bun
creștin este, ca și îngerii, un mesager
al Domnului printre oameni,
descoperindu-le celorlalți bucuria
credinței și a dragostei pentru Hristos
și Biserica Sa, ferindu-i și ocrotindu-i
după puterile sale, cu osteneală și
rugăciune, cu speranță și încredere.
În felul acesta și oamenii, și îngerii Îi
înălță Domnului cea mai frumoasă
cântare de slavă și mulțumire: nu doar
prin cuvinte, ci, înainte de toate, prin
viața lor, prin faptele bune, prin
gândurile curate, prin sentimentele lor
sfinte - „*Nu vor veni către tine rele...
Că îngerilor Săi le va porunci Domnul
pentru tine ca să te păzească în toate
căile tale*” – **Sfânta Scriptură**,
Psalmul 90, 10.

Derivate: Anghel, Angelica ș.a.

Biserica Ortodoxă cinstește
amintirea a trei Sfinți Mucenici ce au
purta acest frumos nume. Toți trei au
rămas peste veacuri pilde de

adevărată credință, de curaj și
hotărâre, mărturisind până la moarte
credința întru Hristos și dragostea lor
de Dumnezeu și de oameni. Zilele
celor trei Sfinți Mucenici Anghel sunt
1 septembrie, 28 octombrie și 3
decembrie.

Aura – numită și **aureolă** sau
nimb, este lumina galbenă-aurie ce
înconjoară capul Mântuitorului, al
Maicii Domnului și al tuturor Sfinților,
în toate icoanele ortodoxe, semn al
sfințeniei lor. Asupra sfinților s-a
pogorât harul dumnezeiesc, aceștia
fiind „ca și lumânarea aprinsă, de la
care pot lua lumină mii de alte
lumânări.” Este vorba de o lumină
interioară, sufletească, de bunătate
și sfințenie, de dragoste și credință.
Această sfântă lumină nu o vezi cu
ochii, ci o simți în suflet, când ești în
preajma unui om bun și credincios.

„În pictura bisericească, se
înconjoară capul sfinților cu aureola
luminii dumnezeiești, ca semn al
sfințeniei, pentru a-i deosebi pe sfinți
de ceilalți muritori.” (părintele Nicodim
Sachelarie – *Pravila bisericească*)

„Precum meșterul aruncă
aurul în topitorie și-l lasă a se
cerne și a se curăți prin foc până
ce vede că strălucește, tot așa și
Dumnezeu lasă sufletele
omenești să fie cercetate de
necazuri, până ce se curăță și
se lămuresc. De aceea, o astfel
de cercetare a lui Dumnezeu
este o mare binefacere pentru
suflet.”

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

GHICITORI

1. Sunt din ceară de albină,
De m-aprinzi, aduc lumină!

2. Cui îi spui tot ce-ai pe suflet
Și îi ceri să-ți dea un sfat,
Să te-ndrume, să te-nvețe
Cum să scapi de-orice păcat?

Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu

EXISTENȚA RĂULUI ÎN LUME

Primul fapt care trebuie stabilit pentru a răspunde la problema răului este acela a defini ce este răul. În Sfânta Scriptură, în Geneză, aflăm că Dumnezeu a creat totul: ființele și lucrurile, pe care le-a făcut bune. Răul, în schimb, înseamnă o lipsă a binelui, o absență a binelui, un gol, un „vid” de bine, după cum întinericul este lipsa luminii. După cum se vede, răul nu are o existență în sine, o existență originară, autentică, ci este tot timpul condiționat și cauzat de lipsa binelui. Răul poate să existe sau să nu existe, are o existență eventuală, probabilă. Sfântul Marcu Ascetul spune: „Doar binele este, răul este numai pentru că se face.” Răul este o stare născută în absența altei stări și întotdeauna existența lui se leagă sau depinde de un lucru sau o persoană. Răul pentru a exista se grefează pe ceva ce deja există.

De exemplu, una este starea de rece a unui obiect, alta e obiectul despre care se spune că este rece sau cald. Rece înseamnă absența căldurii. Starea de rece poate dispărea odată cu încălzirea obiectului.

Din acestea reiese că răul nu are o existență ontologică, adică nu există ca lucru, ca obiect în sine. Textul Scripturii, care spune că Dumnezeu a creat toate lucrurile bune, coroborat cu concluzia de mai sus arată că răul nu este un lucru, ceea ce dă naștere celei de-a treia concluzii, aceea că Dumnezeu nu a făcut răul și, mai mult decât atât, EL nu face rău nimănui.

Dacă Dumnezeu ar face rău, s-ar nega pe Sine, s-ar autodesființa... De fapt, ceea ce noi numim „rău” este tot ceea ce nu este bine, tot ceea ce nu este bun, ci este rău.

Faptul că Dumnezeu permite, tolerează răul, e cu totul altceva. Și doctorii taie când e nevoie mâna cangrenată, pentru a salva restul trupului și, implicit, viața aceluia. Îi face asta răi? Nu cred.

Faptul că noi nu înțelegem toate motivele pentru care El îngăduie răul e altceva, însă e bine este să nu condamnăm ceea ce nu înțelegem. Nici nu putem înțelege toate acțiunile pe care le judecă Dumnezeu cu rațiunea Lui, noi cei care suntem limitați în gândire. Dacă am încerca să pricepem toate acțiunile lui Dumnezeu, ne-am asemăna aceluși copil despre care povestește Fericitul Augustin, care, fiind pe malul mării, făcuse o gropiță în care dorea să aducă toată apa mării. Bineînțeles că nu a putut să o aducă pe toată, ci doar puțină. Așa și noi înțelegem și cuprindem puține din cele dumnezeiești, dar puținul acela e necesar și suficient ca să ne mântuim.

Rămâne de văzut acum cine a creat și încă creează răul.

Primul rău l-a făcut Lucifer, căpetenia îngerilor Domnului, înainte de răzvrătirea sa. El, Lucifer, a avut primul gând rău, *GÂNDINDU-SE* că ar putea fi ca Dumnezeu, adică Stăpân peste toată făptura văzută și nevăzută.

Îngerul, la fel ca omul, a fost înzestrat cu voință morală liberă, deci cu capacitatea de a alege să asculte sau să nu asculte, să iubească sau să nu iubească.

Lucifer a ales să nu-L mai cinstească și să nu-L mai iubească pe Dumnezeu, adică a decis să se iubească și să se cinstească pe sine, a vrut să devină propriul lui Dumnezeu. Asta încearcă să facă și cu noi, ne îndeamnă să facem ceea ce a vrut să facă el. Ne îndeamnă să fim

noi proprii noștri dumnezei. În felul acesta, el a făcut primul rău, rău care se leagă de persoana sa și care e distinct de răul pe care l-au făcut primii oameni. De fapt, niciun rău nu poate fi separat de autorul lui.

Primilor oameni nu le-a fost transmis răul făcut de Lucifer, ci ei singuri s-au despărțit de Dumnezeu, decidând, singuri, să nu facă binele, adică să nu asculte de porunca lui Dumnezeu. Astfel, având și ei voința liberă și capacitatea de a alege între a spune da sau a spune nu lui Dumnezeu, ei au făcut la rândul lor rău, neascultând.

E adevărat că Lucifer i-a invitat la neascultare, le-a propus alternativa neascultării, furnizându-le o minciună (veți fi ca Dumnezeu, le-a spus), dar el nu i-a forțat. Că omul creat de Dumnezeu a fost creat perfect, o arată însăși liberul arbitru cu care a fost înzestrat, deoarece comuniunea între două persoane nu este perfectă dacă o persoană nu poate alege între a fi sau a nu fi cu celălalt, între a-L iubi și a nu-L iubi pe Dumnezeu.

Dumnezeu n-a creat roboți sau marionete, ci ființe libere.

Asistăm, într-adevăr, la mult rău în lumea aceasta: Holocaustul, războaiele, cruciadele, prigonirea creștinilor, în care au fost masacrați mii de oameni, iar noi ce facem?

În loc să îndreptăm pumnul împotriva omenirii, singura vinovată de aceste rele, îl îndreptăm împotriva lui Dumnezeu sau chiar îl negăm pe Dumnezeu.

Unele persoane își fundamentează ateismul lor pe faptul că există atâta rău și suferință în lume. Pentru că răul și suferința există, Dumnezeu nu există, spun ei. Dar aceasta nu e o logică dreaptă, sănătoasă. Dacă Dumnezeu nu există, atunci totul este relativ, binele și răul sunt relative, toată moralitatea ține de preferințe, gusturi personale și particulare, ceea ce pentru mine e rău sau bun și poate să nu corespundă cu ceea ce e rău sau bun pentru semenul meu, totul depinde de circumstanțe și împrejurări.

Atunci un rău absolut și real nu există, răul este iluzie. Iar a susține că răul e iluzie, adică e ireal, e ficțiune, intră în contradicție cu prima afirmație, aceea care fundamentează existența lui Dumnezeu pe temeiul *EXISTENȚEI CÂT SE POATE DE REALE A RĂULUI*.

Însăși existența răului te determină, chiar dacă nu-ți place, să adopți o soluție teistă, pentru că nu se poate admite o lume în care răul există în chip real, dar Dumnezeu nu există.

Dacă, ipotetic vorbind, Dumnezeu nu există, iar binele și răul sunt relative, atunci nu mai putem spune despre Hitler că a fost rău, la fel cum nu mai putem spune despre omul care îți ascunde adevărul că te minte, că e nedrept. Dacă cineva îți ucide fratele, nu mai poți spune despre el că a fost rău, nedrept.

În ceea ce privește faptul că Dumnezeu permite existența răului trebuie să înțelegem că El, fiind Atotștiutor și Înțelept, are niște motive justificate pentru care, temporar, permite existența răului. Într-adevăr, el permite războaie, crime, nedreptăți, din aceleași motive pentru care rabdă și răutatea mea sau a ta.

Un ieromonah spunea că diavolul e necesar pentru că te pune în identitate cu tine însuși, ajutându-te, fără ca el să vrea, să-ți vezi înclinațiile rele, pentru ca apoi să știi ce ai de corectat.

Deseori îi cerem lui Dumnezeu să intervină direct și deschis în lumea aceasta, dar, de fapt, nu știm ce dorim,

pentru că odată ce autorul unei piese vine în scenă, reprezentația s-a încheiat.

Dumnezeu, însă, ne mai lasă timp de îndreptare, de întoarcere cu fața către El. Prima și cea mai mare înșelare a diavolului este să-i facă pe oameni să creadă că el, diavolul, nu există. A doua mare înșelăciune este să te facă să crezi că tu ești departe de înșelare, că tu ești prea înțelept ca să poți fi înșelat.

Două gânduri am pentru încheiere:

Celor care încă nu cred că Dumnezeu există le rămâne o modalitate sigură de a se convinge ei înșiși de faptul că

EL există, și anume aceea de a încerca pentru o vreme (o săptămână măcar) să trăiască străduindu-se să îplinească poruncile *EVANGHELIEI*, și apoi, la final, să vadă dacă va mai putea susține că Dumnezeu nu există.

Ne consumăm viața într-o constantă răzvrătire și ignoranță față de Dumnezeu, permanent nesocotindu-L și refuzând să trăim conform Legilor Lui, după care ne întrebăm unde este când lucrurile nu merg bine. La asta să reflectăm...

Asist. univ. Alexandru Ciciu

Doamne, fă-i pe îngeri să șoptească, în ureche, oamenilor să nu mai facă vânători, că prea au ucis animalele. Doamne, într-o zi, niște hoți în tramvai i-au tăiat geanta mamei mele. Dacă s-ar putea să pui mai multe minți în capul hoților, încât, în loc să fure bani, să fure credința din multe cărți. Doamne, Te-aș ruga să ne întâlnim ca să-mi spui și mie de ce ai ales ca porumbelul să fie Duhul Sfânt și nu barza, care le aduce copii oamenilor. Eu aș vrea să mă faci cuminte de tot și foarte, foarte harnic, așa ca, într-o zi, să zici Tu: Măi, cine e îngerul Meu și cine e Tudor de pe pământ, că seamănă ceva de speriat! Doamne, Doamne, care ne-ai făcut pe toți oamenii și m-ai făcut și pe mine, eu m-am gândit la Tine căci Ți-am cerut mereu multe lucruri, dar nu Ți-am mulțumit niciodată pentru nimic, așa că te rog frumos, iartă-mă pentru neglijența mea...

Matache Tudor, clasa a V-a, 11 ani

(Extras din Dorel Zaica – *Copilăria poeziei*, 2007 și preluat din *Cuvinte către tineri*, Mănăstirea Putna, 2008)

HOINAR

Mi te-ai întors iar, suflete hoinar,
Atât de obosit și de murdar.
Pe unde-ai fost, de-mi vii acum,
Atât de plin de praful de pe drum?
Cu fața galbenă și suptă,
Cu părul năclăit,
Cu haina ruptă...

Departa am fost, sus, sus, departe,
Trecut-am hotarele lumii deșarte!
Sunt beat de dragostea tăriei,
Șiam gustat din vinul veșniciei.
Nu mă-ntreba nimic, ci stai,
Căci port pe haine pulbere din rai.
Pe tălpile și-n palmele mele,
Port încă pulbere de stele.
Pe părul meu, pe strai,
Port încă roua crinilor din rai.
Și ochii poartă încă-n ei,
Din strălucirea veșnică, scânteii.
Sunt beat – de vinul
Sfintei bucurii!
Mai lasă-mă așa!
Nu mă trezi!...
Prin cer, departe-am hoinărit,
M-am îmbătat și-s fericit!
Nu mă peria și nu mă curăți
Port pulberea seninei veșnicii!

(*Zorica Lațcu Teodosia – Poezii*)

CINA CEA DE TAINĂ

culeasă de Magdalena Szabo

La masa așternută,
Uniți la cercul sfânt
Al tainei neștiute
Ascunse în cuvânt,

Smeriți stau ucenicii
Când pâinea se împarte,
Neștiutori de jertfa
Ascunsă în bucate.

Cerescul Tată umple
Potirul cu lumină,
Îmbrățișându-și Fiul
Cu aura-l divină.

Alătura stă umbra,
Părerea trădătoare,
Cresc coarne minții strâmbe
Cu-apucături de gheare.

Vâlvoi de gânduri negre
Se-ntinde să se înfrupte,
Trădarea hămesită
Cu fălcile ei rupte.

Se-aprinde-n cerul gurii
Și limba cu osândă,
Se umflă otrăvită.
A iadului dobândă

Își zornăie arginții
Sporiți la luda-n gând.
Iisus înmoaie pâinea
Și, din Potir El bând,

Primește-ntreg Paharul
Cu liniște, supus.
Grădina se-nveșmântă
Cu soarele-n apus.

O lună-ncremenită
Pe boltă ca o pată
Se-albește de durerea
Cerescului Sfânt Tată.

25 MARTIE = BUNA VESTIRE, A PREAFINTEI, A STĂPĂNEI NOASTRE, DE DUMNEZEU, NĂSCĂTOARE ȘI PURUREA FECIOARĂ MARIA (DEZLEGARE LA PEȘTE); Sf. Ev. Luca 1, 24-38

„Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tănuit pe sine, zicând: „Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea.” Iar în a șasea lună, a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria. Și intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui și cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Și îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit. Și a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? Și, răspunzând îngerul, i-a zis: Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema. Și iată, Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință. Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și îngerul a plecat de la ea.”

Iubitorul de oameni și milostivul Dumnezeu, Care pururea poartă de grijă neamului omenesc, ca un părinte iubitor de fii, văzând făptura mâinilor Sale înrobite și tiranizată de diavolul și trasă spre patimi de ocară și supusă slujirii idolești, a binevoit și S-a milostivit și a trimis pe Unulnăscut Fiul Său, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să ne izbăvească. Iar, dacă a voit să ascundă sfatul Său, nu numai de satana, ci chiar și de puterile cerești, a încredințat această taină numai unuia din slujitorii Săi, slăvitului Gavriil Arhanghelul.

Deci, l-a trimis pe acesta, mai înainte cu nouă luni de Nașterea Fiului, la Sfânta Fecioară Maria, din Nazaret, curată fiind ea și vrednică de slujirea aceasta. Și, venind îngerul în cetatea Nazaret, i-a zis: „Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine.” (Luca 1, 28)

Fiind mai mult nedumerită decât înspăimântată, Fecioara Maria se întreba în taină ce poate să însemne cereasca salutare. Arhanghelul a înțeles-o și a liniștit-o, zicând: „Nu te teme, Marie, că ai aflat har la Dumnezeu. Și iată, vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema, și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său și împărăția Lui nu va avea sfârșit.” (Luca 1, 30-33)

Era împedat, Dumnezeu cere Preacuratei să primească a fi mamă a Celui mai mare binefăcător al lumii: Regelui Regilor, Împăratului Împăraților, lui Dumnezeu făcut om, Mântuitorul și Viața lumii.

Iar ea a zis: „Cum va fi mie aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?” Și răspunzând, îngerul i-a zis: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință.” (Luca 1, 34-37) La auzul acestor încredințări, Fecioara Maria primește să răspundă chemării lui Dumnezeu și suspinelor lumii, zicând: „Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău.” (Luca 1, 38)

Și aceasta zicând Fecioara, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu S-a zămislit, ca prunc omenesc, prin venirea



Duhului Sfânt, în pântecele Preacuratei, iar îngerul s-a făcut nevăzut de dânsa. Și așa s-a început taina Cuvântului: Fiul lui Dumnezeu, Fiu omului Se face, Dumnezeu S-a făcut om, ca pe om să-l mântuiască, și cu vrerea și cu rânduiala Lui, și pentru a noastră mântuire. Dumnezeului nostru, slavă!

Proloagele vol. al II-lea

DUMINICA A VI-Ă DIN POST (CA FLORIILOR)

= 28 MARTIE = ÎNTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

(DEZLEGARE LA PEȘTE); Sf. Ev. IOAN 12, 1-18

„Înainte de Paști cu șase zile, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel care fusese mort și pe care îl înviase din morți. Acolo l-au făcut cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei ce ședea împreună cu dânsul la masă. Atunci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mult preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters apoi cu părul ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului. Deci unul dintre ucenicii Săi, Iuda al lui Simon Iscarioteanul, care avea să-L vândă pe Dânsul, a zis: de ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă lui de săraci, ci pentru că era fur și, având punga la el, lua din ce se punea în ea. Iisus însă a zis: lăsați-o, căci pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea. Și, din iudei, mulțime multă a aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci ca să-L vadă și pe Lazăr pe care-L înviase din morți. Atunci s-au sfătuit căpeteniile preoților, ca și pe Lazăr să-l omoare, fiindcă din pricina lui mulți dintre iudei plecau de la ei și credeau în Iisus. Iar a doua zi, mulțimea de popor care venise la praznic, auzind că vine Iisus în Ierusalim, au luat ramuri de finic și au ieșit în întâmpinarea Lui și strigau: Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, împăratul lui Israel! Iar Iisus aflând un asin tânăr a șezut pe el, precum este scris: nu te teme, fiica Sionului; iată împăratul tău vine la tine, șezând pe mânzul asinei. Dar acestea nu le-au înțeles ucenicii Săi la început; ci după ce s-a preamărit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru Dânsul și că ei l-au împlinit. Deci mulțimea care fusese cu El mărturisea cum l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea a ieșit poporul înaintea Lui, pentru că auzise că a făcut această minune.”

Intră, Doamne, și în sufletele noastre!

Praznicul Împărătesc al Intrării Domnului în Ierusalim are loc după ce Mântuitorul îl înviază pe Lazăr din Betania, cel mort de patru zile. Mulțimile aflaseră de această minune și îi fac o primire deosebită. Momentul acesta este anunțat de prorocul Zaharia, care și-a desfășurat activitatea, a prorocit între anii 520 î. Hr. și 518 î. Hr. (respectiv anul al II-lea al lui Darius și anul al IV-lea al lui Darius) și apoi ceva mai târziu, cum reiese din ultima parte a cărții sale. El anunță: „*Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci, iată, împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei.*” (Zah. 9, 9) Domnul nostru Iisus Hristos, terminându-și propovăduirea pe pământ, a intrat sărbătorește în împărăteasca cetate a Ierusalimului, în cetatea închinării Dumnezeului Celui adevărat.

Domnul intră ca Împărat și Biruitor, pentru a încununa slujirea Sa cu această ultimă suferință, adâncul smereniei dumnezeiești: călcarea morții prin moarte, îndepărtarea blestemului de la neamul omenesc prin luarea acestui blestem asupra Sa. El însă intră smerit, pe mânzul asinei, pe care nimeni din oameni niciodată n-a șezut. Pe mânz, Apostolii și-au pus hainele; mulțimea de popor care ieșise în întâmpinarea Domnului și-L însoțea striga, săltând de bucurie: „*Osana Fiului lui David, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!*” (Mt. 21, 9; Lc. 19, 38). Același popor, după patru zile, striga despre Cel pe care astăzi L-a numit împărat: „*Răstignește-L, Răstignește-L pe El; nu avem împărat, fără numai pe Cezarul!*” (Lc. 23, 21; In. 19, 15). Asinul neîmblânzit, pe care nimeni din oameni niciodată n-a șezut, îi închipuie pe păgâni. Hainele Apostolilor sunt învățătura lui Hristos, cea propovăduită de ei neamurilor, și S-a așezat duhovnicește pe neamuri Domnul, făcându-Se Dumnezeu lor. Mânzul asinei mai înseamnă și altceva, spune Sfântul Ignatie Briancianinov.

Aceste cuvinte arată spre fiecare om mânat de poftă dobitocești, lipsit de libertatea sa duhovnicească, legat de împătimită și de obișnuința vieții trupești. Învățătura lui Hristos desface asinul de iesle, adică de împlinirea voinii păcătoase și trupești. După aceea, Apostolii aduc asinul la Hristos, își pun pe asin hainele: pe el Se așază Domnul și săvârșește pe el intrarea în Ierusalim. Asta înseamnă: după ce părăsește viața păcătoasă, omul este adus la Evanghelie și îmbrăcat, ca în niște haine apostolești, în cea mai amănunțită și mai subțire cunoaștere a lui Hristos și a



poruncilor Lui. Atunci Se așază pe el Domnul, arătându-i-Se duhovnicește și sălășluind duhovnicește în el.

Venierea Domnului este însoțită de pacea care covârșește toată mintea. Prin Învieră Sa și prin celelalte învieri din morți săvârșite de Mântuitorul, suntem încredințați și noi de învierea noastră, așa cum spune Troparul Praznicului: „*Învieră cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi, ca pruncii, semnele biruinței purtând, Ție, Biruitorului morții, strigăm: Osana Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului.*”

Preot Gheorghe Ionașcu

RUGĂCIUNE PENTRU UN BINEFĂCĂTOR

Dumnezeule al dragostei, Tie îți sunt dator a-Ți mulțumi pentru dulcele simțământ al dragostei și al ocrotirii de care mă bucur. O, Cel ce ești Izvorul tuturor bunătăților, revarsă binecuvântarea și binefacerile Tale peste robul Tău (N.), binefăcătorul meu pe care inima mea îl cinstește și îl iubește. Apără-l de toate primejdii ce înconjoară viața muritorilor pe pământ. Fă să răsară asupra lui totdeauna un soare strălucitor, să risipească norii grijilor și suferințelor. Umples inima lui de bucuria mântuirii Tale. Povățuiește pașii lui în căi drepte, în căile mântuirii și ale fericirii.

Nu lăsa ca apăsătoarele suferințe să-i înnozeze fruntea și să-i amărăscă inima. Nefericirile lui să nu facă a se pogori lacrimi în ochii lui și inima lui să nu fie jertfă întristărilor. Fă

ca fiecare din zilele lui să fie o frumoasă zi de primăvară și viața lui să se asemene unui râu limpede și lin, ce curge prin grădini înverzite și printre flori. Iar dacă va fi amenințat de nefericire, fii apărătorul și ocrotitorul lui, precum el este apărătorul meu. Ori în ce parte va merge sau se va afla, umbrește-l cu bunătatea și apărarea Ta.

Dă-i, Dumnezeule meu, toate plăcerile și toate bucuriile iertate muritorilor care păzesc poruncile Tale și fac bine aproapelui lor. Îngerul Tău cel bun să-l însoțească și să-l păzească în toată viața lui; și după o viață lungă, plină de binefaceri și fapte bune, să se învrednicească a dobândi bunătățile cele fără de sfârșit, gătite pentru toți cei ce lucrează virtutea. Amin.

POCĂINȚĂ

„Izvoare de apă au curs din ochii mei pentru că n-am păzit legea Ta.” (Ps. 118, 136)

Monica Sirbu

Privirea ridicată spre cer
și adâncită-n lacrimi
mă strigă de pe cruce
Azi nu răspund, nu sufăr,
nu am credință
în stare să mute munții,
nu plâng, nu sper,
nu caut mângâierea sau iertarea
Sunt ludă ce așteaptă
momentul când sărutul
va pregăti trădarea.

Să beau Potirul în care Hristos
a stors a strugurelui patimă de Sânge,
să frâng din Pâinea vieții,
găsind în ea
al Domnului Trup sfânt,
mi-e tot mai greu
când știu că-n trupu-mi
voința mi-e topită
în focul răutății,
iar rugăciunea a-ncetat să fie
rug nemistuit.

Și iar ... privirea ridicată spre cer
și adâncită-n lacrimi
mă-ndeamnă să ascult
în inimă cum plânge
o picătură și încă una,
ce s-au desprins din rană
Azi sunt bătrân
și-n așteptarea morții
vreau să răspund,
să sufăr, să plâng
și să găsesc privirea unui Hrist
ce ține-n mână
același Sfânt Potir cu Trup și Sânge.

CVANT DIN PATERIC

A intrat odată avva Agathon în cetate să-și vândă puținele vase și a găsit pe un lepros lepădat în cale. I-a zis lui leprosul: unde te duci ?, și i-a răspuns avva Agathon: în cetate, să vând niște vase. Zis-a lui leprosul: fă milostenie, de mă ia acolo! Și luându-l pe spatelul său, l-a dus în cetate. I-a zis lui acesta: unde vei vinde vasele tale, acolo să mă pui. Și a făcut bătrânul așa. Și după ce vindea un vas, zicea bubosul: cu cât l-ai vândut? Și-i răspundea: cu atâta. Și zicea iarăși: cumpără-mi o plăcintă. Și-i cumpăra. Și iar vindea alt vas. Și îi zicea leprosul iarăși: dar acesta cu cât? Și-i răspunde bătrânul: cu atâta. Și zicea: cumpără-mi acest lucru. Și-i cumpăra. Deci, după ce a vândut toate vasele și voia să se ducă, i-a zis bubosul: te duci? Și i-a răspuns lui: da! Și i-a zis din nou: fă iarăși milostenie, de mă du unde m-ai găsit! Și luându-l pe spatelul lui, l-a dus la locul lui. Și i-a zis lui: binecuvântat ești Agathone de Domnul, în cer și pe pământ. Și ridicând ochii săi, pe nimeni n-a văzut. Că a fost îngerul Domnului care a venit să-l ispitească. (Avva Agathon)

Să ne iubim copiii, să conștientizăm faptul că ei devin membri ai familiilor noastre încă din **momentul conceiverii**.

Trebuie să înțelegem că **nu avem dreptul să luăm viața unui copil**, indiferent dacă este născut sau încă este în pântecele mamei sale. Omul este o ființă vie, este fetiță sau băiat, chiar din momentul conceiverii sale.

Sfântul Vasile cel Mare avertizează: „**Cei care dau medicamente abortive, sunt ucigași și ei, precum și cele ce primesc otrăvuri ucigătoare de embrioni.**”

Cea mai mare bucurie a unei familii sunt copiii. Ei ne înfrumusețează și ne îmbogățesc viața. Să fim gata să ne jertfim pentru a ne învrednici de această bucurie.

Orice copil care se naște este o reușită a vieții, o intenție divină împlinită, o garanție de încredere și optimism, este o ascensiune, o pace pentru conștiințe, un „AMIN!” plin de emoție creatoare, pe care mama și soțul ei îl rostesc voinței lui Dumnezeu!

ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET „ÎNĂLTAREA DOMNULUI”

7 martie: Cinstirea femeii în Ortodoxie.

14 martie: Studiu biblic: Matei 1.

21 martie: Acatistul Bunevestirii.

28 martie: Film – Agresiunea virtuală.

Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrarea în Biserică!
Informații la: 0727.78.16.91.